

TSUNAMI

IV/6

Autograph 1987

Pico

**MYLÍTE SE !!!**

nebojíme se života

sarti

nebojíme se strádání

nelásky

náme obyčejný střeš

z toho

ŽÍT ZBYTEČNĚ

nenechat světu nic

co by ze život stálo

*/Maugli/*

Počítám, jak je to dlouho, kdy poprvé jsme se setkali s TSUNAMI. Památujete? Listopad 1984 a první číslo časáku. Jediné číslo prvního "ročníku". A pak každým rokem dalších šest vlnůvek + další z letních akcí. Vystřídala se tu celá řada autorů, ať už poezie či prózy, z našich řad nebo z oblíbených knih a sbírek. Začínala se i celá koncepce TSUNAMI, který byl původně psán jako zpravodaj TSUNASY, v posledních dvou letech se časák "osamostatnil" a stal se spíše odrazovým můstkem pro začínající autory a milovníky poezie. Vzpomeňme například na Ilku, která teď studuje na AMU poezii, Žabku, která se už několikrát výborně umístila na Holkerově Prostějově... A samozřejmě můžeme jmenovat i další, kteří už mají na svém kontě úspěchy z okresních i větších soutěží. A tak tohle číslo věnujeme již čtvrtému výročí TSUNAMI a všem jeho příznivcům

???

Dal jsi mi "Žáčka"  
/Vážně bezvá nápad/  
Klám ho větu od věty  
A jenom těžko dá se  
chápat proč nezačnu  
psát kuplety

Snad kdybych mohla  
/Aspoň v chvatu/  
okusit kouzlo Paříže  
Dostala bych se do tématu

A nebo taky za  
mříže

/Iveta/

Standa Brožek

...

Nám Tě  
náš mě  
nóme se  
tak ať nám nebrání

...

Řeknu já a myslím Tebe  
řeknu Ty a myslím já  
řeknu my a myslím vše

...

Sedím a tužka píše sama -  
vlastně ani nepíše, jen tak  
kreslí tvary

Nevím jaké

ale přitom jim rozumím

a cítím

že chtějí

napsat mou duši a srdce

ve

tvary

písmena

## T O U H O N Ě N Í

Máš jí na mušce  
a celý se chvěješ z oslnění  
podlehnout divošce  
to je přece pravé touhonění

Však běda uniká  
ti jako bezbřehá mezi snění  
ten útěk z unika  
to je přece pravé touhonění

Pak náhle ti steče  
po jazyku čistá bez prznění  
prolínat se v kleče  
to je přece pravé touhonění

/Standa - Táta/

začínáme začínáme začínáme začínáme začínáme

Pavel Houba

### Malá pozornost

Neztratit hlavu v těžké situaci.  
Máš kapsu prázdnou, nechceš motivaci?  
Úplatky neberu, dej sem tu flašku,  
úplatky neberu, nastavím tašku.  
Nauč se, hošíku, dávat a brát  
bez flašky v košíku nemám tě rád.

### Večerní řeka

Večer stát nad řekou  
s kapkami plout,  
nebýti člověkem,  
nebýti bloud.

Barevná škála  
odrazy světla,  
pronikne do ticha  
plácání vesel.

Utonout v tání  
utonout v řece  
Utonout v očích tvých  
a žítí přece

začínáme začínáme začínáme začínáme začínáme

ONA:

Prej mě už nechceš  
Taháš se s tou mrchou  
Míza - jo tak jí říkáte  
/Vy psavci všelijakejch žvástů/  
a věichni si s ní tykáte

Co na ní vidíš  
Nemá kouska těla a  
přesto chceš spát jenom s ní  
Copak ti romantickou duší  
milostný noci nahradí

O N :

Dávno jsem věděl že jí  
musím mít - velikou  
romantickou lásku  
Tekovou jakou kreslím ve  
verších když dávám srdce  
v sázku

Míza má v klíně kvítky  
šafránu a místo ňader nosí  
ocosené růže  
Z úst vychází jí slunce  
poránu a hebká tráva -  
to je její kůže

O N A :

Tak jí sem přiveď, vypijeme  
sklenku a můžem si to vyříkat  
Pak bude tma a taky zima venku  
No tak by u nás mohla spát  
Zaplátí nocleh jednou ze svých  
růží a pak na její hebké kůži  
budem se spolu milovat

/ Iveta /

Lovci perel

/Pavel Vinklát/

Každý večer

si můžeme napustit vanu

na nádech

s nožem v ruce

vylovit ze dna

/ a nebo se DNE ! /

odřené lastury

a říznout.

Perlou

-malý dobrý skutek

Umět je pokaždé svázat

do náhrdelníku !

Každý večer

si můžeme napustit vanu

... a nebo odšpuntovat.

...Všechny kamarády zdraví Jezinko, na psaní povídek teď moc času zrovna nemá, veškerý svůj volný čas věnuje především svému prvorozenému, ale přece jen...

"Tak mě napadlo, jestli bys nechtěla něco jako typ na víkend, či jak bych to nazvala..."

Jak bychom nechtěli, Jezinko, takže máš slovo:

Protože celá naše parta peněz nikdy neoplývala, jezdíme jenom po republice. Ale nikdy bych neřekla, co všechno se tu dá objevit. K psaní cestopisů asi talent nemám, tak moje vyprávění berte spíš jako typ na pár zajímavých vandrá. Myslím, že tenhle časopis je určen nejen "psavcům", ale i lidem s toulavou duší.

Takže pozor - typ č. 1 :

## VANDR K TROPICKÉMU MOŘI

Nejdřív musíte rychlíkem do Štárova a odtud autobusem na zastávku Čenkov-hájenka. Nejlepší je dorazit večer a mít dvacet let starou mapu - což samo o sobě je zárukou mnoha překvapení. V tomhle koutě Slovenska je sice krajina plochá skutečně jak stůl, ale zabloudit se dá přesto vynikajícím způsobem. Koušek odtud se totiž naše největší řeka Dunaj větví do spousty ramen, zákrutů a odboček, které se čas od času mění a vše je navíc zarostlé vším možným, od přízemních žabinců až po obrovské topoly. Brzy zjistíte, že mapa je úplně na nic. Nejlepší řešení je zalézt do nejbližšího houští a čekat na rozednění. A přitom se krásně bát, protože všude kolem něco divně dupe, kvílí a šramotí.

Ráno se záhada objasní. Ve vyschlém říčním rameni plném bahna jsou desítky stop jelenů a divočáků. Po snídani vás čeká průchod pralesem.

Jinak se nedá nazvat pochod skrz porost více než dvoumetrových kopřiv, spleť divokého vína a chmele. Viděla jsem tu taky největší ostružinovou plantáž v životě. Stovky čtverečních metrů šlahounů. A to pěkně trnitých. Nakonec se ale před očima rozsvětlí a stojíte na břehu veliké řeky - hlavního koryta Dunaje. Je to hrozné překvapení, jako když obživne Burianův obrázek. Poměrně čistou, širokánskou řeku lemují pláže z bílého písku. Obrovské, přímo nekonečné. Občas projede v dálce loď a udělá úplně mořské vlny s lámavými hřebínky. A což teprve, když si člověk dá práci a pořádně si prohlédne, po čem vlastně šlape. V písku jsou desítky maličkých ulitek všech možných tvarů - kulaté, zatočené, šišťaté i protáhlé, snad 15 druhů. Dívky toužící po ozdobě tu mohou najít zvláštní kamínky s přirozenými otvory - stačí je jen zavěsit na kožený řemínek. Největší diskuse vyvolal nález několika rohovitých útvarů v podobě ptačí nožky s plovací blanou. Snad to byly hlavové kosti velké ryby, prostě záhada.

Písečiny místy střídá podivuhodný porost. Obyčejné vrby a topoly trčí na chřadovitých kořenech, které jsou omáčené vodou. Lépe napsat ve lekořenech, protože tvoří několik metrové brány a podloubí, skrz které jde snadno projít.

Jediní lidé, které tam člověk potká, jsou pohraničníci v člunech daleko na řece, nikoho s sebou nevěšimají. Jen jednou zvolila děvčata při opalování úspornější úbor a strážní člun najel na mělčinu.

My do téhle divné krajiny totiž zavítali na sklonku velmi teplého září. Koupali jsme se proto do sytosti celé hodiny, v písčitém břehu vyhloubili indiánskou studnu a jídelniček vylepšili ohromné ostružiny a plané hrušky.

Nad hlavami nám táhly klíny divokých hus /a to je u nás neobvyklý pohled/ a v noci nás

budil jejich zvonivý křik jako někde v Kanadě...

Až se vám zasteskne po volnosti, vyražte na Dunaj. Nebojte, i návrat do civilizace bude veselý, třeba i proto, že v nedaleké vesnici neodoláte určitě pozvání na burčák. Hlavně se pak strefte na nádraží...

Jesinka

#### PODZIMNÍ VÁNDR

Hřebínkem vánku

čísnout trávu do sešleutlých  
vlasů

copánek cesty

svázat stuhou svých kroků

pětníku slunce

bledému pavučinou mlhy

taktovkou holých větví

zlomit poslední tóny

do tichého šepotu listí

Za čáru ponoru

na dně tulácké duše

pomalu spouštět záchranný člun

skromného snu o volnosti

/Hanka - ze ŠS/

## S N Í D A N Ě

Lehnu si do přepravky  
a nechám se rozvážet s ranní mlhou,  
abych se celý potem orosený  
ocítl v čisté kuchyni.  
A jen co se trochu rozehřeju,  
spustím se s pěkným ucháčem.  
Potajmu nejvíc miluju  
toho s červenými puntíky.  
Budu hřát do dlaní  
a sládnout na jazyku...

Nebo se nechám nést  
v košíku ještě teplý, křuplavý,  
aby mě mohli natřít,  
nebo snad namazat ?  
Krásně se položím  
na samé květiny,  
z kterých však žádná nevoní.  
Vonět budu já  
a lákat mlsné pohledy...

- - -

Zase jsem si vzpomněl  
teprve cestou do práce,  
že jsem na stole zapomněl  
neuklizený talíř a hrneček.

/Standa - Táta/

verše do zápisníku verše do zápisníku

## V r e s t a u r a c i

Vladimír Korčák

Židle se pokloní,  
ticho ssekne,  
příbor sešeptá:  
Beskrevná ruka,  
zapůjčená jakousi sochou z Karlova mostu,  
nám podá jídelní lístek.

Chvíli se radíme s peněženkou.

Nakonec si vybereme nejdražší jídlo.  
"Polévku?" - "Žádnou, děkují."  
"K pití?" - "Minerálku."

Rozhlédneš se kolem -  
všichni na něco čekají -  
jsou neklidní -  
jako by se jim každým okamžikem mělo  
narodit dítě.

Přestože číšník pobere hodně pív najednou,  
jsou stoly,  
ke kterým musí jít nejméně dvakrát.  
Ani v životě nevyjde vždy vše napoprvé.  
Často i nám někdy den uteče bez placení.

/Jen jednou ponejprv/

verše do zápisníku verše do zápisníku

ze sbírečky ROZCVIČKY:

P rvní jahodové probuzení

U zardělé, rozesmáté, zkrátka nad ně není.

S mete rázem všechna další slova

A přece šeptám do tvých vlasů: znova, znova..

R ozuměj mi

A já pochopím tebe

D ej mi své léto a

O platím ti létem -

S e všedností i štěstím

T vým i mým

R ozesmáté oči dítěte

A kord co hnedka chytne tě

D ovádivé hry malých štěňátek

O běas se ohlédnout nazpátek

S pící květy něšných pomněnek

T y - a dopis plný písmenek

T ak trochu blázen jsi a snilek

R ituál ohňů máš vepsaný ve tváři

A ť sám s holčkou či s kamarádem

M íjíš dny v cizím kalendáři

P osloucháš jen kytaru a vítr

/ Lenka + Dědek - LDLD/

Jo, přesně. Už jsem si vzpomněla.  
 -Když křísnu kamínkem o kamínek  
 vyskočí sluníčko  
 a je tu ráno  
 ráničko.

To je básnička, kterou mě asi půl hodiny po skončení minulého Svojsického slunovratu uzemnilo moje neuvěřitelný mládě Anička. Jak je to průzračný. A úplný. Ani slovo navíc. Byla jsem v tu chvíli šťastná, až se mi skoro chtělo brečet.

Teď hopsá pár kroků přede mnou, až se jí na zádech hází raneček s naší kuchyní a koupelnou. Zatímco mne, s ložnicí, špajzkou, šatnou a věčnou sbírkou kuriozit v krosně, začíná pěkně bolet v kyčlích.

"Ani, počkej, pojď si vzít aspoň toho medvěda!"

Zastavila se a čeká, když dojdu, bere si medu v maskáčovejch kalhotách a už zase uhání dopředu.

Vracíme se z velkého, docela se poved. Vzala jsem Aničku na svůj klajm, kam si čas od času jezdím pro kamínky. Běžně o nich tvrdím, že jsou to surový opály, ale spíš jde asi o nějakéj paszma zourek. Nicméně rejžovaly jsme o stošest, máme jich letos dvě škatulky od nanukáčů. A vůbec, bylo to prima výprava, i ložní deník jsme si vedly. Aničku to ohromně bavilo. Mne ostatně taky. Hledaly jsme drahokamy. Žjova. Kdoví, jestli by nám někdo dva tři nejhezčí dokázal vyleštit? Daly by se nosit i na krku. Na řemínku. Uvidíme, musím se poptat.

Pane, ta krosna má dobře třicet kilo, už bychom byly na nádraží. Anička na mne zase čeká, v každý ruce jednoho šneka, medvěda pod paží.

"Dívej, mami, ten je, co? A tenhle, dívej! Můžu si je nechat?"

"Snad ani ne, máme přesně na vlak, šnekům už bych nemohla koupit lístky. A košíky pro ně taky nemáme, to by nás tutově nevzali. Pojd', dáme je tady pod ten strom," nabádám zbaběle dceru, jejíž zářivý pohled tím pádem poněkud pohasíná.

"No jo, ale já je chtěla přivízt babičce, víš?" zavychtá, ale poslechne.

Konečně nádraží. A sodovka. Sice teplá, ale pár utahaných bublinek přece jen pošimrá vzadu na patře. Ještě ty lístky, a pak už nadobro "ahoj tady, my jedeme tam..."

Teď usnula, nedvěd jí vypel z náručí na podlahu. Zvedám ho a oprašuju ty historický maskáče. Původně byly totiž Aniččiny. Ušila jsem jí je, když měla ve věku šesti týdnů svou premiéru na osadě.

No, uteklo to. A teď - když křísnu kamínkem o kamínek. Vlastně jsem jí ani nestačila odpovědět. Když jsme se tu usadily, děsně vážně se na mne podívala a povídá:

"A mami, proč ty si taky někoho nenajdeš?"

Pek neštěstí usnula. Co bych jí odpověděla? Těžko říct. Sama bych to občas ráda věděla. Asi je lehčí najít hrst pěkných kamínků nebo dva šneky.

Vlak drncá přes vyháčky, ještě poslední minuty a budeme doma. Ani se mi nechce, jako normálně. Budím Aničku, dopijíme čaj, sbíráme se. Kšíruju se do krosny, ramena už mi taky protestujou. Ale tenhle vandr se fakt povedl. A máme spoustu krásnejch šutýrků.

Až mi bude nejhůř, křesnu kamínkem o kamínek  
vyskočí sluníčko  
a bude tu ráno  
ráníčko

převzato z ŠS převzato z ŠS převzato z ŠS

## Ráno pod širákem

Ráno zvědavě nakoukne mi do spacáku  
a ozve se budíček rozkřičených ptáků  
do prošitých čtverců zamáčknu sen  
oči se proběhnou v koridoru mraků  
trhnutím zipu uvítám den

Slunce jitra pro pivo chvátá  
se žlutým džbánkem, jak holka rozesmátá  
po modrý dvacetikoruně nebe  
a s větrem pak do střapata  
rozcuchá louku i tebe

Rosa ti cinkne do studena  
šlágr, co ještě nemá jména -  
už jenom barvy probudit  
i stráž protáhla se do zelena  
obraz ten do duše chtěl bych zatavit

/Hanka/

do vaší knihovničky do vaší knihovničky

...Potřebuje hlava rodiny psa ke zdůraznění své funkce?

...Vždycky jsem toužil mít psa. A vlastně jsme ani nevěděli proč. Teď už to vím. Otáka čtenáře mi otevřela oči.

A moje manželka Blaženka nikdy netoužila mít psa. A také vlastně nevěděla proč. Až já jsem jí otevřel oči. Prostě jsem si toho psa vytrucoval. Stalo se tak před mnoha lety, snad je to tedy již praměně provinění. Měl jsem foxteriéra. Hrubosrstého. Roztomilý psík. Sedávali jsme spolu na zápraží, když voněly lípy, a pozorovali jsme západ slunce. Mýlil jsem se. Foxteriér pozoroval úplně něco jiného a já nakonec také, když voněly lípy. Jenomže jsem se dokázal ovládnout. Foxteriér nikoliv. A když šel kolem kázkaf, foxteriér vyrazil.

Kázkaf se s ním nechtěl podělit o králičí kůže a foxteriér ho kousl do lýtku. A vydělal na tom. Šel do služby k hajnému. Já jsem sice zůstal v původní službě, ale opět jsem byl jednou hlavou rodiny. A jako taková jsem šel na národní výbor před trestní komisi.

Pak jsem mnoho let toužil po nějakém psíkoví jenom platonicky. Až před časem jsem dostal lstivý nápad, využil jsem přání svého syna a k narozeninám jsem mu koupil psa. Zlatého německého boxera. Jmenuje se Cezar a je tak vznešený, jak může být již jenom pes.

Byly to bouřlivé narozeniny. Nikdy bych nečekal, že oslava narozenin nezletilého chlapce může tak nebezpečně zakymáčet základy rodinného soužití. Ale i tenkrát mi bylo dovoleno setrvá-

vet i nadále po boku své manželky Hlašenky, kdy-  
si tam přítomné slečny nevěsty. Nyní tedy píše-  
me romány s Cézarem. Doufám, že to bude znát....  
....Ale bych to nějak uzavřel: Hlava rodiny  
nepotřebuje psa ke zdůraznění, nýbrž ke zdávod-  
nění své funkce.

...knihu Beseda se čtenáři budu nevyplaceně po-  
sílát na ta místa, kde mě bude nezbytně třeba.  
Průvodní dopis si možná nechám nacyklostylovat:

Vážená soudružko knihovnice, můj zdravotní  
stav mi bohužel brání cestovat, takže se besedy  
se čtenáři v .....k mé velké lítosti bohužel  
nemohu zúčastnit. Přiložená kniha bude podle  
mého soudu dostatečnou náhradou za moji nepří-  
tomnost. Těším se, že mi obratem zašlete Vaši  
čárku za splněnou akci. Srdečně Vás i ostatní  
čtenáře zdraví Jan Kostrhun, v.r.

\*\*\*\*\*

Obě ukázky jsou vybrány z původné knížky Je-  
na Kostrhuna Beseda se čtenáři /Pisemná pří-  
prava/, která vyšla v roce 1987 v edici HUSA  
v nakladatelství Čs. spisovatel. Autor zde  
odpovídá vesele i vážně na otázky fiktivních  
čtenářů. Knihu jsem přečetla jedním dechem  
a doporučuji všem milovníkům především jemné-  
ho humoru, stojí za to.

Lenka

do vaší knihovničky do vaší knihovničky

TSUNAMI

ročník IV., číslo 6

odpovědná redaktorka:

Lenka/Alena Tučimová, Zahradní 218,

43151 Klášterec nad Ohří,

tel. 935765/

veškeré příspěvky, názory a kritiky zasílejte na její adresu

nevyžádané příspěvky se nevracejí

toto číslo vyšlo 26.11.1987

uzávěrka dalšího čísla - 23.12.1987